

This information sheet first published as the Joanna Briggs Institute.
Strategies to reduce medication errors with reference to older adults.
Best Practice: evidence based information sheets for health professionals 2009; 13(2):1-4

Best Practice

Evidence based information sheets for health professionals

ข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการปฏิบัติที่เป็นเลิศสำหรับนักวิชาชีพด้านสุขภาพ

กลยุทธ์ในการลดความผิดพลาดในการให้ยาในผู้สูงอายุ

Strategies to reduce medication errors with reference to older adults

ข้อแนะนำ

- ระบบสั่งยาโดยแพทย์ทางคอมพิวเตอร์ (Computerised Physician Order Entry (CPOE)) สามารถลดอันตรายจากความผิดพลาดในการให้ยาอันเกิดมาจากการอ่านชื่อยาในใบสั่งยาผิด (คำแนะนำระดับ A)
- การใช้แบบการบันทึกการให้ยา (MAR) หรือการใช้ระบบตรวจสอบและเตือนเกี่ยวกับอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยาโดยใช้คอมพิวเตอร์สามารถลดความผิดพลาดในการให้ยาในขั้นตอนการสั่งยา (คำแนะนำระดับ B)
- การใช้ระบบบาร์โค้ดของพยาบาลอาจลดความผิดพลาดในการให้ยาในขั้นตอนการสั่งยา อย่างไรก็ตามมีข้อแนะนำว่าควรมีเวลาและมีการให้ความรู้แก่ผู้ปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอถึงจะทำให้วิธีนี้ประสบความสำเร็จ (คำแนะนำระดับ B)
- ถึงแม้จะมีหลักฐานที่ชัดเจนสนับสนุนการใช้ระบบการจ่ายเวชภัณฑ์ของผู้ป่วยแต่ละรายบรรจุขนาดของยาที่ได้รับ แต่ความเสี่ยงของความผิดพลาดในการให้ยาจะย้ายจากหอผู้ป่วยไปที่หน่วยเภสัชกรรม (คำแนะนำระดับ C)
- ถ้าเป็นไปได้ เภสัชกรควรมีการตรวจสอบคำสั่งการให้ยาซ้ำ และทำหน้าที่เป็นผู้นำคำปรึกษาเกี่ยวกับการใช้ยา (คำแนะนำระดับ B)
- การตรวจสอบใบคำสั่งยาโดยพยาบาล 2 คนตรวจสอบซ้ำซึ่งกันและกันก่อนการให้ยา ช่วยลดความผิดพลาดในการให้ยา (คำแนะนำระดับ B)

- ยังไม่มีหลักฐานปรากฏอย่างชัดเจนที่แนะนำวิธีการใช้พยาบาลที่ทำหน้าที่ให้ยา โดยเฉพาะ การมีคณะกรรมการทบทวนการใช้ยาและความปลอดภัยจากการให้ยา และการให้การศึกษาแก่พยาบาลเกี่ยวกับยาบางชนิด หรือการให้การศึกษาแก่พยาบาลเพื่อลดความผิดพลาดในการให้ยา (คำแนะนำระดับ C)

ระดับของคำแนะนำ

ระดับคำแนะนำนี้มาจาก JBI 2006 ระดับของประสิทธิภาพ

ระดับ A ได้รับการสนับสนุนมากเหมาะแก่การนำไปใช้

ระดับ B ได้รับการสนับสนุนปานกลางต้องพิจารณาก่อนนำไปใช้

ระดับ C ไม่ได้ได้รับการสนับสนุน

แหล่งข้อมูล

ข้อมูลการปฏิบัติที่เป็นเลิศนี้ทำเพิ่มเติมจากข้อมูลที่เคยตีพิมพ์ในเรื่องเดียวกันในปี 2005 และเป็นข้อมูลได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ 6 เรื่อง ที่ตีพิมพ์ในระหว่างปี 2006-2008 ในจำนวนทั้งหมด 6 เรื่อง มี 4 เรื่องกล่าวถึงเพียงระบบสั่งยาโดยแพทย์ทางคอมพิวเตอร์ (Computerised Physician Ordering Entry System (CPOE)) และ/หรือ ระบบสนับสนุนการตัดสินใจทางคลินิก (Clinical Decision Support Systems (CDSS)) และไม่ปรากฏหลักฐานเพิ่มเติมสำหรับวิธีการอื่น ๆ และมีจำนวน 1 เรื่องกล่าวถึงอุบัติการณ์และลักษณะของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยาที่ป้องกันได้ ดังนั้นข้อมูลส่วนใหญ่ของการปฏิบัติที่เป็นเลิศฉบับที่เคยตีพิมพ์ยังไม่มีมีการปรับปรุง

ความเป็นมาและความสำคัญ

ความผิดพลาดในการให้ยาเป็นปัญหาทางด้านสุขภาพที่สำคัญในหลายประเทศ รายงานของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า ร้อยละ 20 ความผิดพลาดในการให้ยา ยังเกิดขึ้นถึงแม้จะมีความพยายามในการลดปัญหานี้

ในประเทศออสเตรเลีย ประชากรผู้สูงอายุมีอุบัติการณ์รายงานที่เกี่ยวข้องกับยาสูง ซึ่งมีสาเหตุมาจากการที่ผู้สูงอายุได้รับยามาก และเข้ารับการนอนรักษาในโรงพยาบาลมากกว่าในผู้ป่วยกลุ่มอื่น ประเทศสหรัฐอเมริกาได้คาดการณ์ว่าค่าใช้จ่ายในการป้องกันความผิดพลาดในการให้ยาในประเทศสหรัฐอเมริกา

แห่งเดียว เท่ากับ 17-29 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงมาก ในประเทศออสเตรเลีย ค่าใช้จ่ายในการป้องกันความผิดพลาดในการให้ยาประมาณ มากกว่า 350 ล้านดอลลาร์ออสเตรเลียในแต่ละปี ปัญหาความผิดพลาดในการให้ยาเกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของกระบวนการให้ยาแก่ผู้ป่วย ตั้งแต่ขั้นตอนการสั่งยาโดยแพทย์จนถึงขั้นตอนการให้ยาโดยพยาบาล และเกิดขึ้นได้ในทุกที่ของระบบการให้การดูแลสุขภาพ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่กลวิธีในการป้องกันความผิดพลาดในการให้ยาต้องคำนึงถึงทุกขั้นตอน

ความผิดพลาดในการให้ยาและอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยา

อาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยาจำนวนมากในสถานพยาบาลดูแลระยะยาวเกิดจากความผิดพลาดที่สามารถป้องกันได้ การศึกษาแบบ case control study เพื่อประเมินอุบัติการณ์และปัจจัยเสี่ยงของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยาในสถานพยาบาลดูแลระยะยาวในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าร้อยละ 42 ของอาการไม่พึงประสงค์สามารถป้องกันได้

ชนิดของความผิดพลาด

การศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ศึกษาในหอผู้ป่วยอายุรกรรม และศัลยกรรม จำนวน 11 แห่ง เป็นระยะเวลา 6 เดือน พบว่าความผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อย ได้แก่ ให้ยาผิดขนาด (ร้อยละ 28) สั่งยาผิด (ร้อยละ 9) ให้ยาผิด (ร้อยละ 9) ให้ยาตัวที่เคยมีประวัติการแพ้ (ร้อยละ 8) หรือ ไม่ได้ให้ยา (ร้อยละ 7) ให้ยาผิดเวลา (ร้อยละ 6) หรือ ให้ยาบ่อยเกิน (ร้อยละ 6) ข้อมูลสามารถนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลของระบบตรวจสอบอุบัติการณ์ของประเทศออสเตรเลีย ซึ่ง อุบัติการณ์การให้ยาที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลเกิดจาก การละเลยการให้ยา (มากกว่าร้อยละ 25) การให้ยาเกินขนาด (ร้อยละ 20) การให้ยาผิด (ร้อยละ 10) ชนิดของยาที่เป็นยาเสพติดไม่สอดคล้องกัน/ ให้ยาไม่เหมาะสม (มากกว่าร้อยละ 5) ดิดฉลากยาผิด (มากกว่าร้อยละ 5) หรือ อาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยา(มากกว่าร้อยละ 5)

ชนิดของยา

การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วยการศึกษาวิจัยจำนวนทั้งหมด 29 เรื่อง พบว่า ยาที่ทำให้เกิดอาการที่ไม่พึงประสงค์บ่อยคือยาในระบบหัวใจและหลอดเลือด ยาแก้ปวด ยาลดระดับน้ำตาลในเลือด ความผิดพลาดจากการให้ยาอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นร่วมกับอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยาที่ป้องกันได้

คือ การไม่ได้ให้ยาป้องกันในผู้ป่วยที่ได้รับ NSAIDS หรือ การไม่ได้ยา anti platelet เพื่อป้องกัน gastrointestinal toxicity การไม่ได้ตรวจสอบการขับถ่ายปัสสาวะ หรือระดับน้ำตาลในเลือดที่ต่ำ และ การใช้ anticoagulant เป็นสาเหตุทำให้ปัสสาวะออกมากหรือออกน้อยผิดปกติ ระดับน้ำตาลในเลือดสูงหรือต่ำกว่าปกติ และภาวะเลือดออก

สาเหตุของความผิดพลาด

การศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า สาเหตุความผิดพลาดในการให้ยาที่พบบ่อย (ร้อยละ 22) คือ การขาดความรู้เกี่ยวกับยา (ตัวอย่างเช่น การขาดความรู้เกี่ยวกับปฏิกิริยาระหว่างยา การเลือกขนาดยาผิด การผสมยาผิด และ การให้ยาเร็วเกินไป) สาเหตุที่พบบ่อยเป็นอันดับสองได้แก่ การขาดข้อมูลของผู้ป่วย (ร้อยละ 14) (ตัวอย่างเช่น การให้ยาที่ไม่เหมาะสมแก่ผู้ป่วย) ในประเทศออสเตรเลีย ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุของความผิดพลาดในการให้ยาในโรงพยาบาลยังมีจำกัด อย่างไรก็ตาม สำหรับความผิดพลาดจากการสั่งยา ประมาณร้อยละ 2 ของการสั่งยาที่มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นสาเหตุของอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยาซึ่งสาเหตุที่พบได้บ่อยคือ ขนาดยาที่ไม่ชัดเจน ไม่บอกขนาดยา หรือวิธีการใช้ยาไม่ชัดเจนหรือไม่มี

ความผิดพลาดในการจ่ายยา

เกศักรรายงานชนิดความผิดพลาดในการจ่ายยาที่พบได้บ่อยคือ การเลือกความเข้มข้นผิด การเลือกเวชกัณฑ์ผิด หรือ แปลความหมายการสั่งยาผิด เหตุผลส่วนใหญ่ที่เลือกความเข้มข้น หรือ เวชกัณฑ์ผิด เป็นผลมาจากการที่ยาหรือเวชกัณฑ์มีรูปร่างลักษณะที่เหมือนกัน หรือ อ่านออกเสียงเหมือนกัน ปัจจัยอื่นของความผิดพลาดในการจ่ายยา คือ การมีปริมาณใบสั่งยาที่มากเกินไป ความอ่อนเพลียจากการทำงาน และการถูกขัดจังหวะขณะทำงาน

ปัจจัยอื่น ๆ

ปัจจัยอื่น ๆ ที่เป็นสาเหตุของความผิดพลาดในการให้ยา คือ การขาดความต่อเนื่องในการดูแลระหว่างโรงพยาบาลและชุมชนหลังการจำหน่ายผู้ป่วย หรือการมีผู้ดูแลสุขภาพหลายคน ซึ่งหมายถึงแพทย์หลายคนสั่งยา (polypharmacy) ให้ยาโดยไม่จำเป็น ชื่อทางการค้าและชื่อสามัญของยา และการเข้าใจฉลาก

ใช้ยาผิด อย่างไรก็ตาม ผลของปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ที่มีต่อความผิดพลาดในการให้ยาและอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยา ยังไม่มีการศึกษา

นิยามศัพท์

ความผิดพลาดในการให้ยาหมายถึง อุบัติการณ์ที่ผู้ป่วยได้รับยาผิดชนิด ผิดวิถีทาง ผิดขนาด ผิดเวลา ซึ่งมีสาเหตุมาจากความผิดพลาดในกระบวนการสั่งยา กระบวนการจ่ายยา และกระบวนการให้ยา

วัตถุประสงค์

ข้อมูลนี้เสนอหลักฐานที่เป็นเลิศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุบัติการณ์ความผิดพลาดในการให้ยาที่เกี่ยวข้องกับการสั่งยา การจ่ายยา และการให้ยา ในสถานพยาบาลที่เป็น acute และ subacute สำหรับผู้ที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป เนื่องจากมีงานวิจัยจำนวนเล็กน้อยที่ศึกษาในผู้ที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป การรวบรวมงานวิจัยทั้งหมดที่ศึกษาในกลุ่มอื่นถือว่ามีความเหมาะสม

ชนิดของวิธีปฏิบัติ

วิธีปฏิบัติที่ได้รับการทดสอบประสิทธิภาพในการลดความผิดพลาดในการให้ยา และ/หรือ อาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยามี 5 กลุ่มดังต่อไปนี้

- การใช้ระบบคอมพิวเตอร์
- การจ่ายเวชภัณฑ์ของผู้ป่วยแต่ละราย
- การให้การศึกษาและอบรม
- การให้เภสัชกรมีบทบาท
- รูปแบบของการพยาบาล

คุณภาพของงานวิจัย

โดยภาพรวม ผู้ศึกษาการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบนี้รายงานว่าคุณภาพของงานวิจัยที่ปรากฏค่อนข้างต่ำ เนื่องจากงานวิจัยส่วนใหญ่มีจำนวนของกลุ่มตัวอย่างน้อย (sample size) มีการสุ่มตัวอย่างจำนวนน้อย หรือผลการวิจัยยังรายงานไม่ชัดเจนหรือยังหาข้อสรุปไม่ได้

ผลการศึกษา

ระบบคอมพิวเตอร์

การใช้ระบบสั่งยาโดยแพทย์ทางคอมพิวเตอร์ (CPOE) ร่วมกับระบบสนับสนุนการตัดสินใจทางคลินิก (CDSS)

Computerised Physician Ordering Entry system (CPOE) หมายถึงระบบที่แพทย์สั่งยาโดยใช้คอมพิวเตอร์ Clinical Decision Support Systems (CDSS) เป็นระบบที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับขนาดของยา วิธีทางให้ยาและความถี่ในการให้ยา CDSS สามารถตรวจสอบ การแพ้ยาและปฏิกิริยาของยา รวมไปถึง คำสั่งการรักษาภายหลัง (เช่น การตรวจสอบระดับน้ำตาลในเลือดภายหลังสั่งให้ insulin)

หลักฐานที่ดีแนะนำว่า การใช้ CPOE อย่างเดียวมีประสิทธิภาพในการลดความผิดพลาดในการให้ยา ในโรงพยาบาลทั่วไป ในทางตรงข้าม มีหลักฐานเพียงเล็กน้อยที่พบว่าการใช้ CPOE ร่วมกับ CDSS ช่วยลดความผิดพลาดในการให้ยา และอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยา การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบเมื่อเร็ว ๆ นี้ ที่ทบทวนงานวิจัย 10 เรื่องรายงานว่า ร้อยละ 80 ของงานวิจัยพบว่าการใช้ CDSS ช่วยทำให้การสั่งยาดีขึ้นปานกลาง โดยวัดได้จากการลดการใช้ยาที่ควรหลีกเลี่ยง ให้ขนาดยาที่เหมาะสม หรือ เลือกยาได้เหมาะสมในผู้ป่วยสูงอายุ อย่างไรก็ตาม ไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาผลลัพธ์ทางคลินิกเช่น ความผิดพลาดในการให้ยา หรืออาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยา การทบทวนวรรณกรรมอีกเรื่องหนึ่งพบหลักฐานที่สนับสนุนการใช้ CPOE กับ CDSS แต่งานวิจัยไม่มีคุณภาพมากนัก

ระบบคอมพิวเตอร์แจ้งเตือน

งานวิจัยเรื่องหนึ่งพบว่า ร้อยละ 44 ของสถานพยาบาลที่ระบบคอมพิวเตอร์แจ้งเตือนแพทย์ถึงแนวโน้มอันตรายของอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยา แพทย์ไม่ได้มีการตระหนักถึงอันตรายนั้น อย่างไรก็ตาม ระบบแจ้งเตือนมีเพียงอาการที่ไม่พึงประสงค์จากยาเพียง 37 อาการ และดังนั้นควรมีการเพิ่มจำนวน และทำให้ข้อมูลเป็นปัจจุบันอยู่เสมอเพื่อให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

การบันทึกการให้ยา

การบันทึกการให้ยา (Medication Administration Records (MAR)) พัฒนามาจากการรับใบคำสั่งยา ในหน่วยเภสัชกรรม มีหลักฐานในระดับเบื้องต้นเพียงฉบับเดียวรายงานเกี่ยวกับประสิทธิภาพของ MAR ที่พบว่าความผิดพลาดในการให้ยาลดลง ร้อยละ 18 ในหนึ่งปี ข้อดีของการบันทึกการให้ยาโดยใช้คอมพิวเตอร์คือสามารถอ่านได้ชัดเจนกว่าการบันทึกด้วยลายมือ

ระบบตรวจสอบที่เตียงผู้ป่วย

ยังไม่มีหลักฐานปรากฏที่แนะนำว่าการใช้ระบบตรวจสอบที่เตียงผู้ป่วยสามารถลดอุบัติการณ์ความผิดพลาดในการให้ยา

การใช้บาร์โค้ด

การศึกษาวิจัยพบว่าพยาบาลใช้ระบบบาร์โค้ด สามารถลดอัตราความผิดพลาดในการให้ยาจากร้อยละ 0.17 (ก่อนใช้ระบบบาร์โค้ด) ถึง ร้อยละ 0.05 (หลังใช้ระบบบาร์โค้ด) [หลักฐานระดับ B] อย่างไรก็ตาม การใช้อุปกรณ์บาร์โค้ดเป็นสิ่งที่ง่ายและทำให้สับสนได้ง่าย ซึ่งอาจมีสาเหตุเกิดจาก

- พยาบาลเกิดความสับสน ในการจัดยาโดยอัตโนมัติ โดยการใช้ระบบบาร์โค้ด
- ลดการประสานงานกันระหว่างพยาบาลและแพทย์
- พยาบาลลดกิจกรรม เพื่อลดปริมาณงานระหว่างช่วงกำลังยุ่ง
- เพิ่มการจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมระหว่างช่วงกำลังยุ่ง
- ลดความสามารถในการเบี่ยงเบนจากงานที่เป็นกิจวัตร

การจ่ายยาโดยอัตโนมัติ

หลักฐานปรากฏที่ไม่มีคุณภาพนัก ไม่ได้สนับสนุนการใช้ระบบการจ่ายยาแบบอัตโนมัติ ที่จะช่วยเพิ่มความปลอดภัยในการใช้ยา แต่การจ่ายยาโดยอัตโนมัติลดอัตราความผิดพลาดในการเติมยาในลิ้นยาโดยเจ้าหน้าที่

การจ่ายเวชภัณฑ์ของผู้ป่วยแต่ละราย

ระบบการจ่ายเวชภัณฑ์ของผู้ป่วยแต่ละราย พบว่าสามารถลดอัตราความผิดพลาดในการให้ยา เมื่อเปรียบเทียบกับระบบการจ่ายยาแบบอื่น เช่น ระบบสต็อกที่หอผู้ป่วย อย่างไรก็ตามมีข้อเสนอแนะว่าการใช้ระบบเหล่านี้ย้ายโอกาสความผิดพลาดจากหอผู้ป่วยไปที่ หน่วยเภสัชกรรม

การให้การศึกษาระบบและอบรม

มีการศึกษาวิจัยจำนวนไม่มากนัก พบว่าการทำข้อสอบเกี่ยวกับยา การได้รับการสอนเกี่ยวกับการคำนวณยา ไม่สามารถพัฒนาความสามารถของพยาบาลในการป้องกันความผิดพลาด ได้มากกว่าทักษะความเชี่ยวชาญที่สะสมมา

การให้เภสัชกรมีบทบาท

การให้เภสัชกรเป็นผู้ให้คำปรึกษา และให้สุขศึกษาแก่ผู้ป่วยในระหว่างการตรวจเยี่ยมประจำวัน และการจำหน่าย ช่วยลดความผิดพลาดในการให้ยาอย่างมาก แต่หลักฐานนี้ยังหาข้อสรุปไม่ได้ในหอผู้ป่วยนอก

รูปแบบของการให้การพยาบาล

การตรวจสอบซ้ำ

มีหลักฐานปรากฏที่แนะนำว่าการใช้พยาบาล 2 คนตรวจสอบคำสั่งการให้ยาก่อนการจ่ายยาลดอุบัติการณ์ความผิดพลาดในการให้ยาอย่างมีนัยสำคัญ มีหลักฐานที่ไม่ชัดเจนนักแนะนำว่าการตรวจสอบเพียงครั้งเดียวอาจจะปลอดภัยเท่ากับการตรวจสอบซ้ำ แต่ขึ้นอยู่กับจำนวนความผิดพลาดที่รายงานในแบบบันทึกอุบัติการณ์ทางยา และอาจเป็นวิธีดั้งเดิมในการประมาณจำนวนความผิดพลาดในการให้ยาที่เกิดขึ้นจริง มีข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าอัตราความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจริง อาจจะมีมากกว่าที่ถูกรายงานร้อยละ 33

พยาบาลที่ทำหน้าที่จ่ายยา

ยังไม่มีข้อสรุปที่แนะนำว่าการมีพยาบาลที่ทำหน้าที่จ่ายยา โดยเฉพาะสามารถลดอุบัติการณ์ความผิดพลาดในการให้ยา

คณะกรรมการทบทวนการให้ยาและความปลอดภัยจากการให้ยา (Medication Administration Review and Safety (MARS))

คณะกรรมการทบทวนการให้ยาและความปลอดภัยจากการให้ยา (MARS) ประกอบไปด้วยกรรมการจากหลายวิชาชีพที่ทบทวนแบบรายงานความผิดพลาดทั้งหมดและพยายามที่หาสาเหตุที่เกิดขึ้น ถ้าจำเป็น นโยบายการให้ยาต้องมีการปรับปรุง ข้อมูลนี้ควรได้มีการแลกเปลี่ยนในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน โดยการสรุปเป็นรายงานสั้น ๆ

ยังไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะแนะนำการใช้คณะกรรมการทบทวนการให้ยาและความปลอดภัยจากการให้ยา สามารถลดอุบัติการณ์ความผิดพลาดในการบันทึกการให้ยา แต่การมีคณะกรรมการอาจจะเพิ่มความตระหนักของการป้องกันและการรายงานความผิดพลาดในการให้ยา

ผู้ร่วมในการให้การพยาบาลผู้ป่วย (Partner in Patient Care (PIPC))

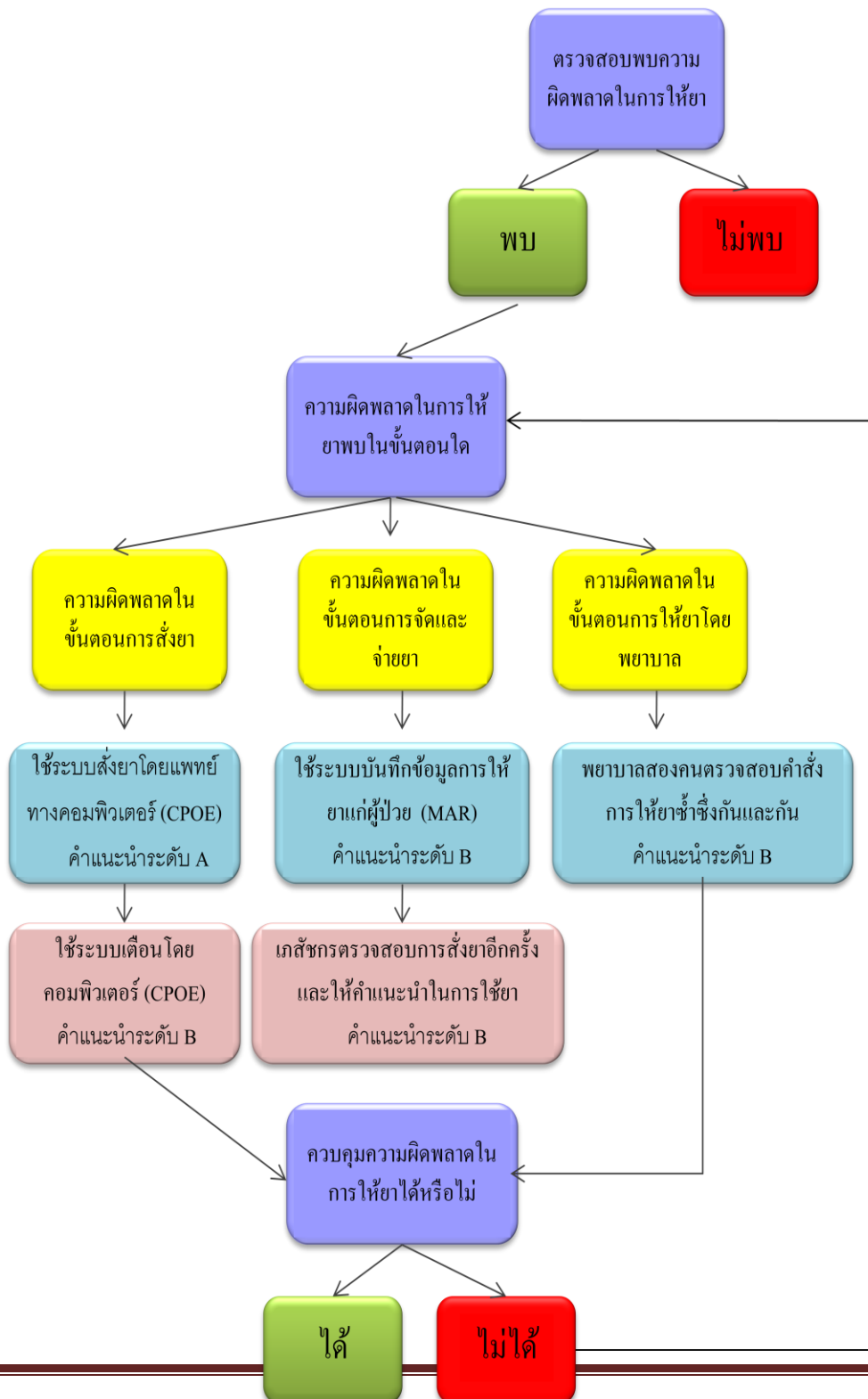
รูปแบบการใช้ผู้ร่วมในการให้การพยาบาลผู้ป่วย (PIPC) พัฒนาขึ้นเพื่อลดการทำงานของพยาบาล โดยให้เจ้าหน้าที่ทำงานแทนในงานที่ไม่ต้องใช้ทักษะความชำนาญทางคลินิกมากนัก อย่างไรก็ตามยังมีหลักฐานไม่เพียงพอที่แนะนำว่า การใช้ PIPC ลดอุบัติการณ์ความผิดพลาดในการให้ยา

การเปลี่ยนแปลงขั้นตอนกระบวนการ

เนื่องจากเป็นตัวอย่างของการใช้วิธีเปลี่ยนแปลงขั้นตอนกระบวนการเพื่อปรับปรุงการให้ยาบางชนิดและการลดอาการไม่พึงประสงค์จากการใช้ยา ได้มีการประเมินการให้การศึกษาเกี่ยวกับโรคเบาหวาน

แก่พยาบาลและการติดตั้งหน่วยทดสอบน้ำตาลในเลือดในทุกคนผู้ป่วย ยังไม่มีหลักฐานที่ปรากฏชัดว่าการให้การศึกษาเกี่ยวกับการจัดการโรคเบาหวานแก่พยาบาล และการตรวจสอบระดับน้ำตาลในเลือดที่เตียงผู้ป่วยลดระยะเวลาห่างระหว่างการวัดน้ำตาลในเลือดและการให้อินซูลิน

แปลโดย อาจารย์ อ. ดร. พนิดา จันทโสภีพันธ์, คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่